

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת שמיני

כ"ד ניסן תשפ"ג: 1176

שבת מברכין

זמני השבת

יחולים תל אביב חיפה	באר שבע
6:32	6:51
7:45	7:46
8:24	8:24

הילולא דצדיקיא

כד - רבי חיים יצחק חייקין ראש ישיבת אקסלברן

כה - רבי חיים הברשטס מצאנז מח"ס 'דברי חיים'

כו - רבי אפרים נבון מח"ס 'מחנה אפרים'

כז - רבי יהודה כהנא מח"ס 'קונטרס הספקות'

כח - רבי משה הברשטס

כט - רבי מרדכי שלום יוסף פרידמן מסדיגורא

ל - רבנו חיים ויטאל

משביר לדוד

מהו שביל הזהב בקיום מצוות התורה

שכרו מן השמים, וסיפורי גבורה רבים מתהלכים אף על אנשים הנחשבים מפשוטי העם שזכו לקיים את מצוות ה' במסירות נפש גדולה ועצומה.

אולם גם במצוות צריך האדם להפעיל את שיקול דעתו ולעשות אותם בחכמה ובתבונה ובמידה הנכונה כי פעמים יתכן וכדאי לו לאדם לוותר על איזו חומרה שהיא או לדלג על מידת חסידות מסוימת שאינה מחויבת על פי הדין כדי להרבות שלום בית בביתו, או כדי לשמור על השלום בינו לבין חברו. כי הזהירות בענייני בין אדם לחברו חשובה יותר בעיני הקב"ה מאותה מידת חסידות.

וזכורני במעשה שאירע באחת הקהילות כשבירתי שם. אחד מבאי בית הכנסת רצה לקיים את מאמר הגמרא (ברכות ו, ב) שמצווה לרוץ לבית הכנסת, אולם הוא לא עשה זאת בתבונה וביישוב הדעת ומתוך התלהבותו בהיכנסו לבית הכנסת בבהילות ובריצה דרס את רגלו של אחד המתפללים, והלה כעס עליו מאוד וחמתו בערה בו. לאחר התפילה התפתח ריב ביניהם ורבתה המחלוקת רח"ל ועקב כך נמנעו מעתה ואילך לשוחח האחד עם חברו.

ונשאל את עצמנו האם זוהי הדרך הנכונה שידבק בה האדם? וודאי שלא. כמובן שהיה עליו לשקול בפלס מעשיו, ואם ראה שאין אפשרות לרוץ, מוטב כי ילך במעט זריזות ודי בכך והיה צריך לתת אל לבו שכדי לקיים מילי דחסידותא אין הזלזול בבין אדם לחברו רצוי כלל ועיקר.

והדברים אמורים בפרט בנושא שלום בית.

לדוגמא ידוע הדבר שמעלת כבוד השבת מתבטאת בכך ששולחנו יהיה ערוך במיטב המעדנים, וטבעה של האשה להדר בזה ולעמוד שעות רבות במטבח ולטרוח בהכנתם. ופעמים שבבעל מן העבודה כשהוא עייף ויגע והוא סר וזועף ואז מרים קולו בקול עזו לעבר אשתו - לשם מה כל ההכנות הללו מדוע את מפרוזה כל כך בהן...

אשה נבונה וחכמה המבקשת שהשלום ישרור בביתה, עיניה יהיו בראשה וחובה עליה כי תרכין עצמה ותשמע לקול בעלה וגם אם אינו צודק בטענתו - כדאי לה לוותר על ההידור בהכנות לכבוד שבת, והעיקר להשיג שלום בית. ועליה להפנים בדעתה שאף אם יהא מאכלם כריך בלבד לארוחת שבת, הרי עדיף שיסתפקו בזה וישמחו ושלום הבית יישמר. וגם אם נראה שגרעו ממצוות עונג שבת, רצונו של הקב"ה שישכון השלום ביניהם ומוטב שידלג האדם על מילי דחסידות או על הידור כל שהוא למען ישרור השלום בביתו.

גדול הוא השלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו, ואם התייר הקב"ה למחות את שמו הקדוש והטהור על המים והכל בכדי להשכין שלום בין איש לאשתו - על אחת כמה וכמה שמחובתנו להשפיל עצמינו ולוותר מכבודנו למען השלום, ומי ייתן ומידה חשובה זו תהיה מצויה בינינו. אמן.

"ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם" (ויקרא י, א)
 בתחילת ספר ויקרא נאמר (ויקרא א, ז) "ונתנו בני אהרן אש על המזבח" שעל אף שהייתה האש יורדת מן השמים - מצווה להביא מן ההדיוט. אך נדב ואביהוא עדיין לא שמעו את הדין הזה מפני משה רבינו ע"ה והם פירשו זאת מדעתם והוסיפו אש זרה אשר לא צוה אותם.

משמע מכאן שעיקר חטאם היה בזה שעברו על ציווי התורה (דברים יג, א) "לא תסף עליו ולא תגרע ממנו" כשם שאסור לחסר ממצוות ה', כך אסור להוסיף עליהם מדעתנו וכל המוסיף גורע. כי כל מצוות ה' ניתנו לנו מן השמים בדיק המרבי על פי מאזני הזהב אשר ביד ה', ומה לנו בשר ודם שקצרה בינתנו מהבין להתיימר ולהוסיף במצוות. ואף שהיו נדב ואביהוא נחשבים לחכמי ישראל ולגדולי הדור והתורה אמרה (דברים יז, יא) "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", ורשות נתונה לחכמים להוסיף גדרים וסייגים מדעתם בכל אשר ימצאו לנכון כדי לחזק בדקה של תורה - אך למרות זאת כאן נחשב להם הדבר לחטא כיון שמשנה רבינו היה קיים והוא היה ראש הסנהדרין והם הורו הלכה בפני רבם, לכן לחטא יחשב להם על שהוסיפו מצוה מדעתם.

אולם יש לדעת שכל האיסור להוסיף על מצוות התורה מתבטא בזה שאסור להוסיף עליה מצוה אשר לא צויה ה', כגון המוסיף עוד פרשה בתפילין וכדו' אך מצווה שנצטוונו עליה והאדם מבקש לעשותה בשלמות עם כל הידוריה ודקדוקיה ודאי שמצווה יש בזה ושכר רב ייטול על כך. וכמו במצוות תלמוד תורה שאפשר לצאת ידי חובת המצווה בקריאת שמע בבוקר ובערב ודי בכך, אבל המהדר במצווה זו והוגה בתורה בכל כוחו יומם ולילה קדוש יאמר לו. זוהי המצווה בשלמותה וכמובן שעל זה לא נאמר איסור "בל תוסיף", כי כל המוסיף בעמלה של תורה מוסיפים לו חיים טובים ואשרי לו בזה ובבא זוהי עיקר המצווה שיהגה בתורה יומם ולילה בעמל ובטורח.

וכן מצוינו בכל חכמי ישראל שקיימו מצוות תלמוד תורה בשלמותה והמיתו עצמם באוהלה של תורה ולא נתנו מנוח לנפשם ועסקו בה עד כלות הכוחות. הנה סיפרו על רעו וידידו של מר זקני רבינו חיים פינטו זע"א, הלא הוא רבינו דוד בן חזן זצוק"ל, שהיה מניח רגליו בקערת מים קרים כקרח בשעות הלילה כדי שלא יירדם בלימודו וכך הגה בתורה ללא הפסקה. וכן סיפרו על רבינו שמואל אידלס - המהרש"א זצוק"ל שלא היה מספר את שעות ראשו כדי שיוכל לקשרם על ידי חוט שהיה מעליו ולא תהיה לו אפשרות להוריד ראשו ולהתנמנם. ומספרים על אחד מגדולי ישראל שהיה אוזח בנו ולומד לאורו וכל כך היה שקוע בלימודו עד שלא נתן ליבו לאצבעותיו שנכוו משלהבת הנה. ואשתו שהריחה ריח בשר הרוח היא שהצילה אותו.

הרי לנו שבאותן מצוות אשר ציווה לנו הקב"ה אין איסור של "בל תוסיף" ואדרבה כל המוסיף בהם ומהדר בעשייתם ומבקש לעשותם בשלמות ומוסר נפשו על קיומם - אין קץ למעלתו וגדול

במסילת נעילה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מדוע הערק נותר חתום וסגור?

פרשת מאכלות אסורות נסמכה בפרשתנו לחנוכת המשכן ביום השמיני למילואים, כדי ללמדנו שעיקר יסוד בנין משכן ה' הטמון בלב האדם בנוי ומושתת על זהירותו במאכלות אסורות.

ואף אם אכל בשוגג מבלי כוונה מאכל שאינו ראוי, גם זה עושה פגם בנשמתו ויכול להזיק לו מבחינה רוחנית ואפילו עובר במעיי אמו יכול להיזק ולגרום לו הפסק בעלייתו הרוחנית וניתוק מכל דבר שבקדושה ממאכל איסור שאמו אכלה.

נזכר אני שפעם בהיותי בגיל כ"ד שנים לערך, נסעתי עם אדוני אבי זיע"א למרוקו ושם הוא נפגש עם ידידו משכבר הימים מר שלום הכהן ז"ל.

כבוד גדול עשה מר שלום לאבא והעמיד לכבודו על השולחן מיני מגדנות לרוב ואף הוציא מן הארון בקבוק ערק חשוב, ואמר - בבקבוק זה לא השתמשתי זה כבר עשרים שנה ורק לכבוד אדם חשוב שכמוך הוצאתי אותו ועתה נתכבד בו.

כראותי שטוב ליבם לשבת בצוותא עזבתי אותם לבדם ויצאתי מן הבית, והנה כשחזרתי לאחר כשלוש שעות ראיתי שדברי המתיקה ובקבוק הערק נשארו כך על השולחן ללא שנגעה בהם יד אדם, שאלתי את אבא ע"ה מדוע לא שתיתם מעט "לחיים" ואבא ענה המתנתי לך שתשתתף עמנו בשתיית "לחיים"...

בתוך ליבי צחקתי ותמהתי; וכי ממתני אבא ממתין שאשתה עמו "לחיים", תמיד היה דרכו בקודש להרחיק אותנו ממשקאות חריפים. ובתוך כדי מחשבה לקחתי את הבקבוק למזוג ממנו והנה לתדהמתי אלפי יתושים היו בתחתית הבקבוק...

מיד עוררתי את תשומת לב אבא ע"ה ושל מארחו וכשראה אבא שניצול מאכילת איסור - מיד החל לקפץ ולעלוז מתוך שמחה ומן ה' היה הדבר שהמתניו מלשנות מהערק עד שאגיע מפני שעייני שניהם כבדו מזוקן וראייתם נחלשה ולא היה באפשרותם לראות את היתושים הרובצים בבקבוק והקב"ה נתן בליבם שלא יגעו במשקה עד שאגיע וכך הצלתי אותם מן האיסור.

מוסר השכל גדול למדתי מאבא ע"ה שהיה כל כך שמח על שנמנע מאכילת איסור עד שהחל לרקוד ולשיר בקול גדול...

מכאן שצריך זהירות גדולה, ובדיקה מרובה נדרשת בכל מאכל שהאדם אוכל. ואם משתדל הוא בדבר בוודאי שהקב"ה מסייע בידו לבל ישל כ"ה' לא ימנע טוב להולכים בתמים", וגם שכרו בצידו שעל ידי הזהירות הקב"ה יסייע לו לעלות בדרגות עצומות בבנינו האישי והמשכן שבלבבו יהיה קודש לה' בזכות זה.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

לבדו ואין זר עמהם, עליהם הכתוב אומר (שם ס"ח) "א-להים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות אך סוררים שכנו צחיחה", ואין אסירים אלא תלמידי חכמים שאוסרין את עצמן למקום בבית המדרש למקרא ולמשנה ולתלמוד ולמדרש ולהלכות ואגדות. ואומר (ישעיה מ"ט) "לאמר לאסורים צאו לאשר בחושך הגלו" - לאמר לאסורים צאו, אלו עמי הארץ שיש בהם דרך ארץ ושאר מצות ומחזיקין את ידי תלמידי חכמים ומרחיקין את עצמם מהעבירה ומגזל ומכל דבר מכוער, לאשר בחשך הגלו - אלו תלמידי חכמים שהם דרין במקום שאין ראוי להם.

דבר אחר, "א-להים מושיב יחידים ביתה" וגו', לא גלגל הקב"ה והוציא את ישראל ממצרים אלא בשביל שרה רבקה רחל ולאה; ובשכר שתפסה שרה את הגר והעלתה אותה למטתו של אברהם, ובשכר שאמרו לה לרבקה (בראשית כ"ד) "התלכי עם האישי הזה ותאמר אלך", ונתנה בטחונה על הקב"ה, ובשכר שתפסה רחל את בלהה והעלתה למטתו של יעקב, ובשכר שתפסה לאה את זלפה והעלתה למטתו של יעקב. לכך נאמר "א-להים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות".

אם כן כי תראה ערום וכסיתו כיצד? אלא אם ראית אדם שאין בו דברי תורה, הכניסוהו לביתך ולמדהו קריאת שמע ותפלה ולמדהו פסוק אחד בכל יום או הלכה אחת וזרזהו במצוות, לפי שאין לך ערום בישראל אלא מי שאין בו תורה ומצות והוא דומה למי שהוא ערום.

וכן אתה מוצא בכנסת ישראל שבמצרים, שנאמר (יחזקאל ט"ז) "ותגדלי ותבואי בעדי עדיים שדים נכונו ושערך צמח ואת ערום ועריה", אל תקרי בעדי עדיים אלא בתקיניו

"ועניים מרודים תביא בית" כיצד? אלא אם יש באדם דברי תורה ויסורין באין עליו לבו מתיישב עליו, אבל אם אין באדם דברי תורה ויסורין באין עליו לבו מתמרמר עליו. אלא כיצד יעשה, יצדיק עליו את הדין. הא כיצד אלא אם הוא רעב וצמא וערום ואין לו מזונות רק שהוא חי וקיים על פני האדמה בלחם צר ובמים לחץ בעירום ובחוסר כל יאמר כך וכך כתוב בתורה (דברים כ"ח) "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל ועבדת את אויביך אשר ישלחנו ה' בך ברעב ובצמא ובעירום ובחוסר כל ונתן עול ברזל על צוארך עד השמידו אותך".

על כן יתברך וישתבח המלך הגדול והקדוש שהוא חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ברוך הוא וברוך שמו לעלם ולעלמי עדי עד, שנתן לי חיים בעולם ולא השמיד אותי מעל פני האדמה. וכן דוד היה אומר אלמלא דברי תורתך מרצין אותי בשעה שיסורין באין עלי, כבר עקרתי את עצמי מן העולם, שנאמר (תהלים ק"ט) "לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי".

ברוך המקום ברוך הוא שבחר בדברי חכמים ובתלמידיהם ומקיים עליהם במדה שאדם מודד בה מודדין לו. כשם שהם יושבין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובכל מקום שפנוי להם וקורין ושונין לשם שמים ויראה בלבבם ומחזיקין דברי תורה על פיהם, כמו כן הקדוש ברוך הוא יושב כנגדם ומגלה להם סודות התורה בפיהם ובלבבם, ועליהם מתקיים מה שנאמר (דברים ל) "כי קרוב אליך הדבר מאוד בפין ובלבבך לעשותו".

אשרי אדם שיש בו דברי תורה והוא יושב וקורא ושונה במקום צנוע וסתר. אצל מי מלינין אותו? הוי אומר אצל הקב"ה, שנאמר (תהלים צ"א) "יושב בסתר עליון בצל שדי יתלונן".

כשם שהם משימין עצמן יחידים בעולם הזה ואין עמהם זר, כמו כן הם בעולם הבא הם יושבין אצל הקב"ה

נצור לשונך

אסור לסמוך על זה

"אפיקורס" (שכאמור יש מצוה לגנותם ולבזותם) זהו דווקא אם שמע מהם בעצמו דברי אפיקורסות, אבל אם אחרים אמרו לו, אסור לסמוך על זה לגנותם, בין בפניהם ובין שלא בפניהם, וגם אין לו להחליט דבר זה בלב כדין איסור קבלת לשון הרע, רק צריך לחוש לעצמו וגם להזהיר לאחרים בסתר, שלא יתחברו לעת עתה עמהם, עד שיתברר הדבר.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שתיקה ששווה זהב

**"ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר ה' לאמר בקרבי
אקדש ועל פני כל העם אנכד וידם אהרן" (ויקרא י, ג)**

נתבונן ונראה עד כמה גדולה מעלת אהרן בכך ששתק
וקיבל עליו את הדין באהבה כשמתו לו שני בניו.

הגמרא מספרת (במסכת גיטין נז, ב) על חנה ושבעת
בניה אשר מסרו נפשם על קדושת ה' יתברך וקודם
שנהרג הבן השביעי פנתה אליו חנה ואמרה - לך יחד
עם אחיך אל אברהם אביכם ואמרו לו "אתה עקדת
מזבח אחד ואני עקדתי שבעה מזבחות".

לכאורה נראה שגדולה מעלתה של חנה יותר
ממעלתו של אברהם אבינו ע"ה, אולם אני אומר
שמעלת אברהם אבינו היא לאין ערוך מחנה הצדקת
והטעם הוא - מפני שחנה קשה היה לה לשאת את
צערה בתוכה, לכן הוציאה אותו כלפי חוץ ואמרה
לבניה "לכו ואמרו לאברהם"... כך למעשה פרקה
מעליה את סאת הכאב והצער שהיו טמונים בליבה,
וכמו שאומר הפסוק (משלי יב, כה) "דאגה בלב איש
ישיחנה" כי כשפותח פיו ומשיח את צערו לאחרים
בכך מקל הוא מכובד משא הצער הכבד והאצור
בתוכו, אולם אברהם אבינו ע"ה שתק ולא שפך ליבו
כלפי חוץ אלא קיבל באהבה את רצון ה' ואפילו צער
פנימי לא היה בתוכו כי ידע שזוהי גזירתו יתברך ומה
לו להצטער על כך, ולכן לא הרגיש בצורך כלשהו
לפרוק את צערו כלפי חוץ, אלא שתק ושתיקה זו
שווה זהב.

וכמוהו כאהרן הכהן שנאמר עליו "וידם אהרן" - שאף
הוא לא פרק את כאבו בדיבור, אלא שתק שתיקה
מפליאה וקיבל עליו בשמחה דין שמים באהבה ולכן
קיבל שכרו מושלם וייחד עמו הקב"ה את הדיבור.

ונתבונן עוד במעלת אהרן הכהן. כותב רש"י (שם
ט, כג) כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרבנות ונעשו
כל המעשים ולא ירדה שכינה לישראל היה מצטער
ואומר - יודע אני שכעס הקב"ה עלי ובשבילי לא
ירדה שכינה לישראל. אמר לו למשה - משה אחי כך
עשית לי שנכנסתי ונתביישתי. מיד נכנס משה עמו
ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל עד כאן.

אהרן הכהן אינו תולה את אי ירידת השכינה באחרים
לאמר כי יתכן ואינה שורה מחמת מעשיהם הרעים
של עם ישראל, אלא מיד תולה הדבר בעצמו ואומר
בפה מלא - אני הוא האשם בכך ומחמתי לא ירדה
שכינה לישראל. זה היה תוקף גדולתו וקדושתו של
אהרן הכהן.

ואם אמרו חז"ל כי עיקר בניית המשכן צריך להבנות
בתוך תוכו של האדם - הרי שאהרן הכהן הוא הדוגמא
המוחשית כיצד צריכה להראות בניית משכנו של
האדם בתוכו שיהיה רצוף באהבת ה' ובריאת
שמים טהורה, וכך ילמד האדם לדעת להכין
את לבבו בקדושה ובטהרה כדי
שהקב"ה ישכון בתוכו.

חזק וברוך

שמירת העיניים

תקופת הקיץ בפתחנו, ימי הקיץ החמים טומנים בחובם מכשולות רבות, לכל אחד
ואחת מאיתנו, מנער ועד זקן טף ונשים. וזה הזמן להקדיש את המדור 'חזק וברוך'
לדברי חיזוק והתעוררות במצוה המיוחדת של שמירת העיניים וקדושת המחשבה
של האיש היהודי.

בכל יציאה מפתח הבית לרחובה של עיר, כשיהודי הולך ברחוב הוא צריך לשמור
את עצמו, לא להסתכל במקומות שאסור להסתכל, לא להרחיב את מבטו וללכת
אחרי תאוות ליבו. הגה"צ רבי אפרים הכהן זצ"ל (אביו של חכם שלום הכהן
שליט"א) היה עומד בשער ומוכיח את הרבים על חומרת ההסתכלות במראות
האסורות, וכך הוא היה אומר: אדם הולך ברחוב ויכול לעשות מאות עבירות,
בהליכה אחת ברחוב ללא שמירה על עצמו, הוא יכול להיות רשע בעל מאות
עבירות. ומאידך בהליכה אחת הוא יכול לחזור לביתו עם מאות מצוות, אם הוא
נשמר ממראות אסורות, הוא חוזר לביתו מלא במצוות.

אכן הניסיון הוא גדול ויש שחושבים לעצמם שהם לא יכולים לעמוד בדבר זה,
אבל חלילה מלחשוב כך, אם לא היה אפשר להישמר מזה, התורה לא הייתה מצווה
אותנו על כך. רק מה שאנו צריכים זה להתבונן בדבר ולקבל החלטות, איך ללכת
ברשות הרבים ומה מוטל עלינו.

אם נתבונן ונשים לב איך אדם מתנהג כשהוא אורח בביתו של חברו? הוא נכנס
לבית ומתנהג בעדינות, הוא לא עושה מה שהוא רוצה, ההרגשה הטבעית שלו
שהוא מוגבל והוא לא יכול לעשות מה שהוא רוצה. הוא לא יפתח את המקרר
בבית של חברו ויחפש מה לאכול, ואף שהוא מאד רעב.

והנמשל הוא שאדם שהוא יודע שהוא לא בעל הבית במקום, הוא מתנהג בהתאם.
אנחנו צריכים לחוש כל הזמן בעולם הזה שאנחנו בעצם אורחים כאן ולא בעלי
הבית, כשתתחזק אצלנו ההרגשה הזו ממילא יהיה לנו אפשרות לשלוט ביצר ולא
לעשות כל העולה על ליבנו בלכתנו ברחוב. כשאדם מרגיש את ארעיותו בעולם,
ראה זה פלא, שהוא לא מרגיש את עצמו משוחרר לעשות מה שהוא רוצה.

רבי אברהם הררי רפול זצ"ל, היה זכרן גדול מאד בצורה מפליאה, הוא ידע את
כל הש"ס בעל פה, ומי שראה את כוח זכרונו היה עומד ומשתומם. שאלו אותו
פעם מהיכן מגיע כוח הזכירה העצום שלו, והוא אמר שזה בגלל שמירת העיניים,
והסמיק לזה ראייה מהכתוב (במדבר טו, ט) "ולא תתורו אחרי לבבכם וכו' למען
תזכרו". שמירת העיניים מביאה לידי כוח הזכירה. אין ספק שזה חלק מהסיעתא
דשמיא המיוחדת לגיבורי הכח שומרי דברו.

לא מכבר הזכרנו שהגאון רבי יהודה עדס שליט"א, ראש ישיבת "קול יעקב", נכנס
פעם אל הגה"ק רבי מאיר אבוחצירא זיע"א, לפני תחילת הזמן בישיבה ושאל
אותו: "מה לומר לבחורים כדי שיצליחו בלימודיהם?" השיב לו רבי מאיר ואמר:
"שישמרו את העיניים ואת הפה, זה סוד ההצלחה".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויוסף עוד דוד" (שמואל ב, ו)

הקשר לשבת: בהפטרה מסופר על מיתת עוזא שנענש בגין כך
שהתקרב לארון ברית ה', שהוא מעניין הפרשה שבה אנו קוראים על
מיתת שני הצדיקים; נדב ואביהוא בקרבם לפני ה' וימותו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

שאלה את הצורך על דבר מה: "כמה זה עולה?" והוא נקב לה בסכום מוגזם ביותר ביחס לגרם זהב, כיון שחשב בליבו שהיא עניה ובין כך לא תרכוש את התכשיט.

האשה התפעלה מאוד ממראה עיניה ואמרה לו: "עבודה כזאת מימי לא ראיתי!" היא התענינה בעוד מספר עבודות שראתה בחנות ושוב נקב הצורך בסכום עתק כשהוא מתפעל מהענין.

האשה לא התווכחה על המחיר. היא הוציאה מיד מכיסה את הסכום הגבוה שבו נקב הצורך, שילמה ויצאה מהחנות. הצורך הביט על רבי חיים, נשא עיניו השמימה ואמר: "רבונו של עולם, אשה זו נראית כענייה ורכשה את כל התכשיטים הללו..."

"אשה זו, הסביר לו רבי חיים זיע"א - מעולם לא נתנה כסף לצדקה, על כן לא אמרתי לך כלום. אבל עתה, קח עבורך בדיוק כמה שעולה גרם זהב כפי שאתה מוכר כלום, ואת הנוותר תתן לי לצרכי צדקה".

עשה הצורך כן, ורבי חיים רץ אחרי האשה ואמר לה: הנה שילמת ביוקר, וזה ההפרש. האם את רוצה את זה חזרה, או שהסכום הנוותר ילך לצדקה. השיבה האשה ואמרה: מעולם לא נתתי צדקה. ואכן רצוני שהכל ילך למטרת צדקה.

סיפור נפלא התרחש אצל אדון בן סימון, שבתו נשואה לנכדו של רבי חיים פינטו זיע"א, אותו שמע מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א מאדון בן סימון.

אדון בן סימון היה צורך זהב לפרנסתו, ופעם נכנס רבי חיים זיע"א לחנותו ואמר לו: תן לי סכום כזה וכזה (כידוע, פעמים רבות היה נוקב בסכום מדוייק, ואף אדם לא סירב לו, כיון שפחדו שמה יגלה את עוונותיהם, שהרי גם ידע בדיוק כמה כסף יש לאותו אדם בכיסו, ותמיד שתקו ונתנו לו). הצורך השיב לו "אין לי כסף".

תשובה זו לא מצאה חן בעיני הצדיק רבי חיים, וכך הוא אמר לצורך: "אסור ליהודי לומר 'אין לי'. תאמר כך 'בעז"ה ה' יתן לי ואביא לך". שהרי אם אדם אומר אין לי, בזה הוא פותח את פיו לרעה, וכביכול אין ביכולת ה' לתת לו, ואם אין לו יפשפש במעשיו.

הצורך שמע את דברי הרב בקשב רב וקיבל את הדברים ברצון, ומיד תיקן את תשובתו ואמר לרב: "בעז"ה ה' יתן לי היום כסף, ואני אתן לרב כמה שהרב רוצה!"

רבי חיים אכן היה שבע רצון מהנהגתו של הצורך, והודיע לו: "אני מחכה. בעוד זמן מה תבוא לכאן אשה שצריכה לחתן את בתה, והיא רוצה לקנות זהב, ותמכור לה את מה שהיא רוצה".

רבי חיים המתין בחנות, ולאחר זמן מה נכנסה אשה שהיתה לבושה ממש בפשטות. היא

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

אם כבר מברכים -
אז שיהיה מכל הלב!

"וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם" (ויקרא ט, כב)

ומהי הברכה שברך אהרן הכהן הגדול את העם?

מבאר רש"י שברך אותם בברכת כהנים: יברכך, יאר, ישא.

וכל כך למה? לפי שכאן ירדה השכינה הקדושה, ואז אהרן ברך את ישראל בברכת

כהנים.

ובאמת יש לשאול מדוע רק עכשיו ברך את העם ולא קודם לכן?

באר ה"מקרי דקדקי": בשלחן ערוך נפסק כי כהן שאינו אוהב את ציבור המתפללים שהוא עומד לברך, או שהציבור לא אוהב אותו, לא ישא את כפיו.

והנה, אהרן הכהן הרי עשה את העגל, ויתכן שהיה בליבו כעס על עם ישראל מדוע הביאו אותו למצב שנאלץ לעשות כן. גם עם ישראל מציידים כעסו על אהרן שהחטיאם בעגל. ומאחר וכעסו זה על זה - לא יכול היה אהרן לברכם בברכת כהנים.

אבל עתה משהוקרבו כל הקרבנות, הקב"ה סלח לכולם ונעשו אוהבים - שפיר יכול אהרן לברכם ולומר מתוך אהבה אמיתית "יברכך ה' וישמרך".

כדי לברך אדם מכל הלב צריך לחוש כלפיו רגש של אהבה.

סיפר הגה"צ רבי שמעון דוד פינקוס זצ"ל ('תפארת אבות):

פעם נגשה אלי אשה, ובקשה ש"הרב יתפלל עבור בני..." ובעל כרחי נתנה לי שטר של עשרים שקלים. לקחתי את הכסף בכדי שלא לפגוע בה, הלכתי מייד לפינת הרחוב וקניתי לעצמי פרוסת עוגה ושתייה.

לאחר שהרגשתי טוב בזכות האכילה והשתייה, הוצאתי את הפתק עם השם של הבן, וברכתי והתפללתי עבורו בהתלהבות, תפילה מכל הלב.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ
את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור
עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם